

Dosarul nr.2ra-957/20

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : V. Puica)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : I. Secrieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

ÎN C H E I E R E

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Smochin Marcel,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Smochin Marcel
împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării
dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei, încasarea despăgubirilor morale și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2020 prin care s-a respins
apelul declarat Smochin Marcel și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul
Centru din 9 septembrie 2019,

c o n s t a t ă :

La 18 aprilie 2019, Smochin Marcel s-a adresat în instanță cu o chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției privind constatarea și recunoașterea încălcării dreptului la
judecare în termen rezonabil a cauzei și încasarea despăgubirilor morale și a cheltuielilor
de judecată.

În motivarea acțiunii, Smochin Marcel a reiterat că, la 10 decembrie 2018, a depus
la Judecătoria Orhei, sediul Telenеști, cerere de chemare în judecată cu privire la
înlocuirea Tamarei Smochin cu succesorul în drepturi Smochin Marcel, cauza fiind la
faza de executare, care a fost examinată la 12 februarie 2019.

Reclamantul a invocat că, perioada de examinare a cererii a fost una excesivă,
fiindu-i încălcat dreptul la examinarea cauzei în termen rezonabil.

Întemeindu-și acțiunea în baza prevederilor art.6§1 din Convenția Europeană a
Drepturilor Omului, art.190 alin. (2), art. 191 CPC; art. 8 alin. (1) și (2) lit. f), 10 alin.
(1), 11 lit. a), g), i), 14 alin. (1), 15, 616 alin. (1), 1398 alin. (1) și (2), 1416 alin. (1),
1422 alin. (1), 1423 alin. (1) și (2) Cod civil; Legea nr. 87 din 21.04.2011, Smochin
Marcel a solicitat constatarea și recunoașterea încălcării dreptului la judecare în termen
rezonabil a cauzei, încasarea de la Ministerul Justiției al Republicii Moldova în
beneficiul său a prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei și încasarea cheltuielilor de
judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, emisă la 9 septembrie 2019,
acțiunea civilă înaintată de Smochin Marcel, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că, în speță nu există motive de constatare a tergiversării examinării cauzei civile, întrucât a fost respectată procedura din partea instanței de judecată, cu asigurarea respectării tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale participanților la proces pot fi realizate dor prin acordarea unor termene, iar curgerea unor termene rezonabile, nu poate fi privită drept o tergiversare a examinării cauzei.

La caz, termenul de examinare a cererii a fost de mai puțin de 2 luni, iar acest termen instanța l-a considerat rezonabil reieșind din complexitatea cauzei și comportamentul părților și miza pentru reclamant.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 11 septembrie 2019, Smochin Marcel a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2020 a fost respins apelul declarat de Smochin Marcel și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 9 septembrie 2020.

La 25 mai 2020, Smochin Marcel a declarat recurs solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2020 și hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 9 septembrie 2020, și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nu este cu de acord soluția instanței de apel.

Instanțele investite cu judecarea fondului la examinarea cauzei au interpretat eronat normele de drept material aplicabile speței.

Examinând cauza instanța a luat în calcul doar perioada de examinare a pricinii din 15 februarie 2018-12 februarie 2019, evitând evoluția dosarului până 12 februarie 2019, care impune în sarcina recurentului obligativitatea doar de după 15 zile să obțină încheierea necesară.

Astfel, termenul rezonabil începe să curgă din data depunerii cererii.

Recurentul consideră că, instanța de apel, nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate la declararea apelului, a ținut cont doar de poziția expusă din partea intimatului, judecând în mod arbitrar pricina, adoptând o decizie ilegală, fără a oferi un răspuns specific și neexplicit mijloacelor hotărâtoare pentru rezultatul examinării cauzei.

Totodată recurentul a indicat că, instanțele ierarhic inferioare neîntemeiat au menționat poziția reprezentatului Ministerul Justiției în precum că, reclamantul nu s-a folosit de căile de accelerare a examinării cauzei, posibilitatea cărora este oferită de Codul de procedură civilă.

În opinia recurentului instanța de judecată n-a întreprins toate măsurile corespunzătoare în vederea examinării cauzei civile în termen rezonabil, iar ca urmare, Smochin Marcel nu a putut beneficia de succesul obținut în urma examinării litigiului, care se referea la încasarea unei sume considerabile, fapt ce incontestabil denotă că hotărârea adoptată în favoarea lui a rămas neexaminată o perioadă considerabilă de timp.

Decizia Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2020 nu răspunde argumentelor esențiale din apel, fiind astfel nemotivată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 10 martie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare instanța de apel a expediat decizia motivată participanților la proces la 5 mai 2020.

Cererea de recurs a fost declarată la 25 mai 2020, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 01 iunie 2020 instanța de recurs a comunicat intimațiilor recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat potrivit avizului de recepție (f. d. 108).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul

condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Smochin Marcel, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Smochin Marcel.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru